

szám.

tedd
bé a

KISIRAD

ITATÓ FELÉ. (Lásd a 269. lapon.)

ÖK.
4-ik
meg-

Ufer-
Mar-
rpád,
ámá-
g be-
éz és
-dik
ése:

Ke-
argit,
fréd,
ajos,

épület.

XXXV. kötet, 17. szám.

Ára negyedévre 1 fnt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon,

1888. október 21-én.

A CSODÁLATOS PAJTÁS.

— Elbeszélés. —

AGYON furcsa egy eset volt az a mi Gabi pajtásunkkal. Ki nem találnátok, hogy az miképen esett meg, akár ha ujesztendeig törnétek is rajta a fejeteket. Csakhogy akkor már tudni fogjátok és nem is fog több fáradságtokba kerülni, mint abba, hogy elolvassátok ezt a históriát, melyet mi a mamánk engedelmeivel irtunk le. Nekünk több fáradságunkba került ám! — és, hogy az igazat megvalljam, hát mi nem is találtuk ki.

Legelőször is azt kell tudnotok, hogy kik vagyunk mi és miért mondjuk el ezt a históriát. Azért mondjuk el, mert azt hiszszük, hogy érdekelni fog titeket; a mamánk is azt mondta, hogy érdekes egy eset, írjuk le, majd ő átolvassa és kiigazítgatja. Mert abban nem bizott egészen, hogy teljesen jól leírjuk, ámbár Ödön ezt kissé zokon vette. Tudni illik ketten írjuk ezt, Szidike és Ödön. Hárman vagyunk ugyan, de a kis Évike még olyan piczi, hogy ebben a nehéz munkában nem számít. Hiszen még olvasni sem tud, nem hogy írni tudna.

Hogy tehát a magunk bemutatásán kezdjem, Ödön...

De már itt megakadtunk, mert se-hogy sem tudunk megegyezni, mikép írjuk le magunkat. Szidike azt akarta leírni, hogy Ödön kissé kényes diák, a ki egyébire sem gondol, csak a könyveire meg a leczkéire, azután saját magára, hogy milyen csinos, rendes fiú; Ödön pedig azt akarta leírni, hogy Szidike lusta leány, a ki jobban szeret sétálgatni, mint

tanulni és ha tollat fog a kezébe, rögtön betintázza az ujját. Egyikünk sem akarta engedni, hogy ez is le legyen írva a históriánkban, tehát vitakoztunk erősen s mivel egyikünk sem akart tágitani, mindjárt a bekezdésnél a mamához folyamodtunk, a ki el is igazította a dolgunkat és azt mondta, hogy a Gabi pajtásunk csodálatos esetét soha sem fogjuk leírni, ha azon disputálunk, hogy magunkról mit írjunk. Inkább nem írunk tehát magunkról semmit és előre is kikötjük, hogy a miben nem tudunk megegyezni, azt mindjárt a mama elé terjesztjük, ő megmondja, mit írjunk s így jó lesz. Mert azt akarjuk, hogy a históriánk iól és hiven legyen leírva.

Ödön nagyon bizik ugyan magában, hogy ő maga is le tudná írni. Ő már tizenkét éves és az iskolában mindig az elsők közt van, a tanárok mindig dicsérik és nagyon jó bizonyítványokat adnak neki, nem úgy mint Gabinak, a ki ugyancsak vásott fiú és soha sem gázol ki a csinyeiből. Ezt tulajdonképen most még kár volt említeni, mert még messze vagyunk Gabitól, de hát az bizonyos, hogy Ödön és Gabi nagyon különböztek egymástól. Szidike persze viszont mind a kettőtől különbözött. Akkoriban, mikor ez a történet megtörtént, tizenegy éves volt és szürke csikos ruhát viselt és hosszú barna harisnyát, meg a nyakán fekete szalagot. Ödön azt mondja ugyan, hogy most is épen mindezt viseli, tehát ezt kár leírni; de ha már le van írva, nem töröljük ki, csak hadd maradjon leírva, mert különben újra kellene kezdeni az egészet. Sétálni, futkosni nagyon szeret Szidike, de az nem egészen

igaz; az sem, amivel Ödön boszantja, hogy a könyvektől irtózik, mert a nevelőnő sokszor megdicséri a tanulásáért; már pedig a nevelőnő csak jobban tudja, mint Ödön, a ki vagy iskolában ül, vagy a leczkékét végzi és nem igen törődik azzal, hogy más mit csinál. Kivált most, mikor szép új kalapot és a születésnapjára ezüst órát is kapott.

De ha még sokáig beszélünk magunkról, nem jutunk el csodálatos pajtásunkhoz, pedig ezt akarjuk leírni. Mert csodálatos volt nagyon, még apa is azt mondta. Mindenki azt mondta a házban, még a fehér Bibi cziczánk is bizonyosan azt gondolta, ámbátor megmondani nem tudta.

A tatárjáráson kezdődött az egész história. Az nagyon régi história, több mint hátszáz esztendeje történt. És mégis annyi bizonyos, hogy a tatárjárás az oka, hogy a bábu bele esett a kandalló tűzébe és mert bele esett, hát el kellett mennünk a boltba és mert a boltba mentünk, hát találkoztunk Palival. Ha nem találkoztunk volna vele, nem esik meg ez a históriánk s nincs mit leírnunk.

Ödön tudniilik iskolai feladványt kapott, hogy írjon valamit a tatárjárásról. Ödön nagyon kényes volt az írásbeli dolgozataira, mindig nagyon meggondolta, szépen megírta és dicséretet aratott vele. Most is tehát jól át akarta gondolni, hogy mit fog írni. Már hűvös, késő őszi nap volt s tűz égett a kandallónkban. Ödön oda ült a kandalló előtt álló karos székbe és elmerült a gondolataiba, mikor berontott a kis Évike és egyenesen Ödönhöz ment.

— Tartsd a bábumat, meg akarom fogni a Bibi cziczát.

— Ugyan menj a bábuddal! felelé Ödön. Épen az kell most nekem!

Ödön máskor sem szerette a bábukat és mint afféle büszke diák, nagyon lenézte az ilyen leányos játékot. Hát még most, mikor azon törte a fejét, hogy Batu khán miképen tört be hajdanában Magyarországra és milyen pusztitást vitt véghez tatár seregével.

De a kis Évikének semmiféle sejtelve sem volt se Batu khánról, se tatár seregről és azt sem igen tudta, hogy nehéz-e, vagy könnyű, ha efféle történetről le kell írni, amit a tanár magyarázott. Ő tehát egy csöppet sem törődve mással, oda tette a bábút Ödönnek az ölébe, aztán szaladt az ágy alá, hogy Bibi cziczát onnan előkaparássa.

Ödön pedig gondolkozott tovább a tatárokról és már körülbelül készen volt a tervével, hogy miképen fogja megírni a dolgozatát.

— Mindjárt hozzá is fogok! szölt magában.

Fölugrott a székről és egészen meglepedkezett, hogy a bábu mégis csak ott van az ölében. Nem is csoda, mikor tele volt a feje tatárokkal, csatákkal és más, mindenféle nagy dolgokkal. De hát ebből aztán az a szomorú dolog lett, hogy a mint fölugrott a székről, a bábu lepotytyant, még pedig egyenesen a kandalló tűzébe.

Ezzel aztán kész volt a veszedelem. A bábu ruhácskái persze rögtön tüzet fogtak és akkora lobbot vetettek, hogy erre még Ödön is figyelmessé lett.

— Ejnye, haszontalan bábuja, bizony még oda ég! kiáltá boszusan.

Az bizony nem volt másképen, a szegény bábu javában pörkölődött. Ödön szaladt a közeli asztalon levő vizes kanocsóért és rázuditotta a vizet az égő bábura. Épen akkor nyitott be a szobába Szidike és az ágy alól épen ekkor bujt elő Évike, kezében a szerencsétlen elcsipett cziczával, mely békességesen türte, hogy Évike vonszolja, emelgesse, mert régi jó pajtások voltak, megosztotak játékon és ozsonnán egymán.

Amint Ödön leöntötte az égő babát, nagy füst tódult a szobába és Szidike rémülten kiáltá:

— Jaj Istenem! Tűz van! Tűz van!

— Dehogyan van, felelé Ödön. Nincs semmi baj, csak ez a hitvány bábu sült meg egy kicsit. De azért csak annyit ér.

Előkapta a fogót és kivette a tüzhelyről. Minden ruha leégett a szegény báburól, a haja is leperzselődött és retentő büzt terjesztett, keze-lába félig korommá égett, az arcza is olyan lett, mintha szerencsen-bábu lett volna. Évike, amint látta, hogy ez az ő kedves bábuja, ijedtében elejtette a cziczát és hangos jajveszékelésre fakadt.

— A Viczám! Jaj az én kedves Viczám! Oh te csunya rosz Ödön! Minek dobtad a tűzbe!

És ugy zokogott, sikoltozott, hogy a kő is megszánta volna. A nagy lármára, s az egész házban szétterjedt bűzre szaladt az öreg dada is és látva mi történt, ugyancsak pörölt mindnyájunkkal; nem is kérdezte, ki a hibás, csak pirongatott mindnyájunkat. De már ehhez szokva

voltunk, mert a jó öreg mindig így tett. Pedig most igazán csak Ödön volt a hibás, ámbár ő meg azt mondta, hogy ő sem tehet róla, mert ő nem ügyelt oda, hogy Évike csakugyan nála hagyta-e a bábút.

De hát akár hibás volt, akár nem, a szerencsétlenség megtörtént, az Évike Viczuskája csufosan összeégett. Nagyon sajnáltuk, mert szeretjük a mi hugocskánkat és a világeért sem akarnánk neki szomorúságot okozni. Szidike azt jól is tudta, hogy Ödön ezt nem szándékosan tette. Mivel pedig a kicsike oly kétségbeesetten zokogott és borsónyi könnyek peregtek le piros orcácskáján, Szidike és Ödön minden módon meg akarták vigasztalni.

— Ne sirj no, Lilike! szólta Ödön. Veszünk neked új bábút, ugy-e Szidi?

— Persze hogy veszünk. Van ám nekünk sok pénzünk!

Mindjárt össze is kerestük minden pénzünket és szerencsésen össze is hoztunk huszonhárom krajczárt. Ezzel szaladtunk a mamához és megmondtuk, mit akarunk venni, engedje, hogy kimenjünk a szomszéd boltba.

— Nagyon szép, amit tenni akarok, de azt hiszem, nem fogtok czélt érni, mert huszonhárom krajczáron nem adnak bábút, legalább olyat nem, a milyen az Évike bábuja volt.

— De hátha mégis megpróbálnók?

— Próbáljátok meg, szólta a mama mosolyogva.

Rögtön utra keltünk s betértünk a legelső játékos boltba. De ott a boltos a szemünkbe nevetett, mikor azt mondtuk,

(Folytatása a 262. lapon.)

tett.
lt a
nogy
oda,
e a

nem,
vike
gyon
kán-
szo-
dta,
ette.
tten
k le
nin-

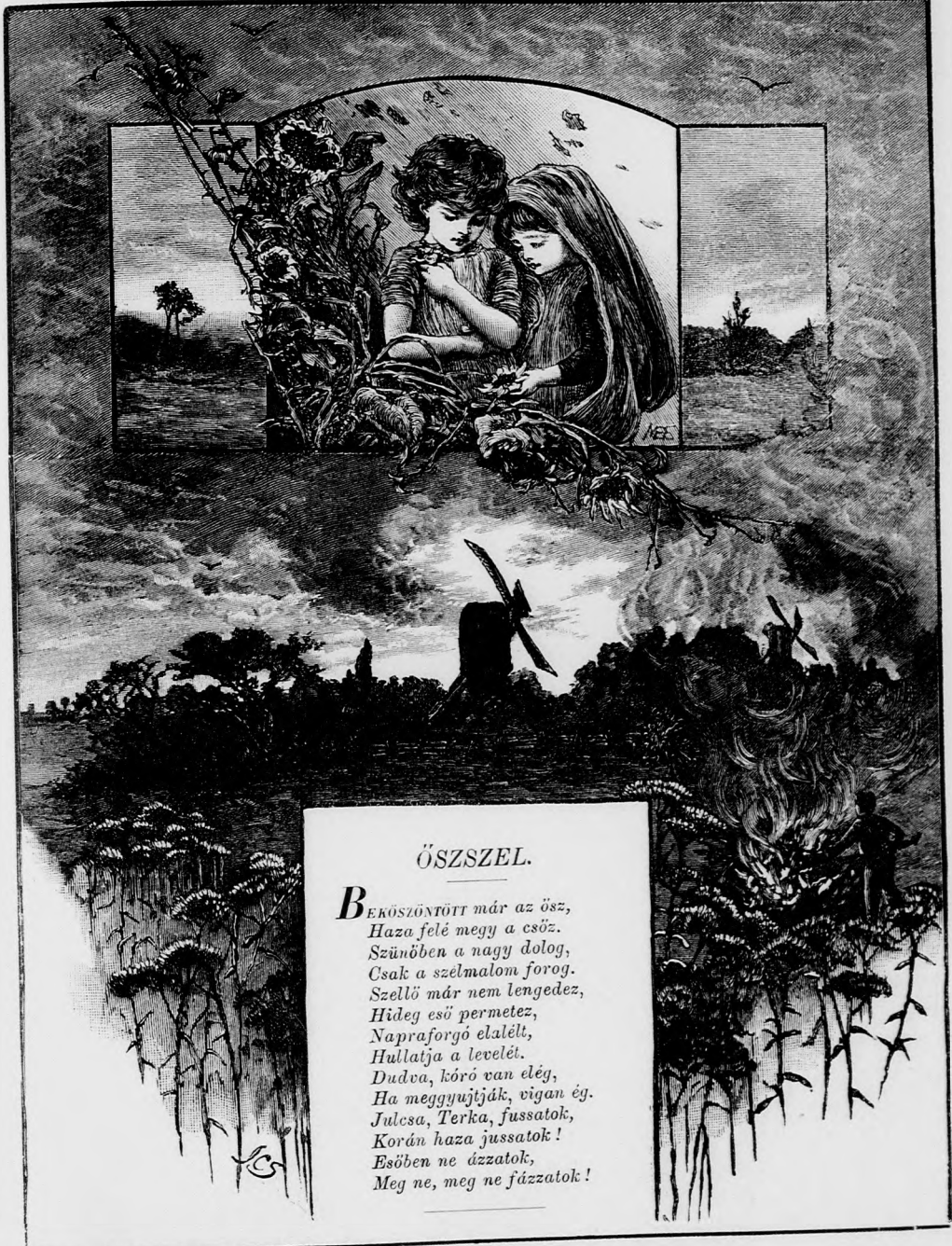
dön.
?
ám

den
hoz-
sza-
mit
jünk

kar-
érni,
nak
n az

ók?
ama

k a
os a
tuk,

ŐSZSZEL.

BEKÖSZÖNTÖTT már az ős,
 Haza felé megy a csöz.
 Szünöben a nagy dolog,
 Csak a szelmalom forog.
 Szellő már nem lengedez,
 Hideg eső permetez,
 Napraforgó elalélt,
 Hullatja a levelét.
 Dudva, kóró van elég,
 Ha meggyújtják, vigan ég.
 Julcsa, Terka, fussatok,
 Korán haza jussatok!
 Esőben ne ázzatok,
 Meg ne, meg ne fázzatok!

(Folytatás a 260. laphoz.)

hogy adjon nekünk egy szép babát huszonhárom krajczárért.

— Az nem futja ki kisasszonykám, mondá félig gunyosan. Jobb lesz, ha egyebet vásárolnak. Itt a szomszédban van a cukrász, az talán ad valamit ennyi pénzért. Nálam nincs olyan olcsó portéka.

Megszégyenülve és elbusulva távoztunk. De a cukrász bolt előtt csakugyan megálltunk. A bolt ablakban tömérdek jóféle csemege volt kirakva.

— Mért is ne vennénk? szólta a nyálánk Szidike. Évi ezt talán még jobban fogja szeretni, mint a bábút. Aztán magunknak is jut valami.

Ez bizony kissé önző okoskodás volt, de Ödön is hamar ráállt. Vettünk tehát néhány darab czukros süteményt, a menyit a pénzünkért adtak s azzal tértünk haza. Évike, szó sincs róla, nagyon szívesen fogadta a csemegét, melyen testvériesen megosztottunk. De mikor megettük, Évike követelő hangon mondá:

— Hát az új bábu hol van, amit ígértetek? Most már mutassátok!

Azt ugyan nem mutathattuk meg. Hiába volt minden tagadás, végre is csak meg kellett mondani, hogy bábút bizony nem hoztunk. Erre a kicsike újra kezdte a sirást és épen ekkor jött haza apácska. persze rögtön kérdezte: mi a baj? Mi hűségesen elmondtuk, milyen szerencsétlenség történt, mint akartuk jóvá tenni, de hát nem volt elég a pénzünk, azért jó csemegével akartuk megvigasztalni Évikét; meg is ette, de most mégis kívánja a bábút.

Apácska nem igen látszott haragudni, inkább mosolygott.

— No, ezt nem valami pompásan végeztétek el, mondá. Most már se bábu, se pénz, se csemege.

— Az ám! szólta Odön kissé zavartan. Most már nem tudom, mit csináljak. Pedig igazán sajnálom...

— Meghiszem; tudom, hogy jó testvérek vagytok, szólta apácska. Évikének nem szabad kárt szenvednie, az bizonyos. Mivel pedig mégis Ödön okozta, hát félig-meddig, kedves fiam, a rovásodra tesszük jóvá a hibát. Minap, mikor azt a jó bizonyítványt hoztad az iskolából, ígértem, hogy veszek neked valamit. Most már annak, amit erre szántam, a felét az Évike bábujára fordítjuk.

— Jaj de jó lesz! Nagyon köszönöm, kedves jó apácska! mondá Ödön őszinte jószívűséggel.

— Jól van, tehát ebéd után kísételek veletek valamelyik nagyobb boltba és ott maga Évike választja ki, milyen bábu kell neki.

Ezt mindnyájan nagy örömmel fogadtuk, még Évike is abba hagyta a busulást s alig vártuk, hogy indulhassunk. Jóformán az ebéd sem izlett. Végre utra keltünk. Szépen is voltunk öltözködve, mert apácska úgy kívánta, s mi ezt ugyancsak szívesen megtettük. Nem épen azért, mintha nagyon szerettünk volna parádézni, hanem mert tudtuk, hogy az mindig jót jelent, mikor apa azt mondja: »Gyerekek, csinosak legyetek, velem jöszötek.« Ilyenkor rendszeren elvitt olyan helyre, a hol nagyon jól mulattunk vagy csemegéztünk.

Vigan indultunk tehát; apa Ödönnel, Szidike a kis Évikével, aki igazi

ezukor baba volt az ő fehér ruhácskájában, nevető piros orczácskájával. Nevetgáltunk, csevegtünk utközben és gondoltunk mindenfélére, csak arra nem, hogy ez a sétánk milyen furesza dolgoknak lesz a kezdete.

Egyik fényesebb, népesebb utczára értünk, mikor Évike fölkiáltott:

— Ni, ott megy az én barátom!

Mindnyájan tudtuk, kit gondol. Egyszer Évike sétálni volt az öreg dadával és hirtelen nagy eső érte őket utol, mikor már hazafelé indultak. Rettentően össze áztak volna, azaz a jó öreg dada össze is ázott, de ő nem sokat törődött vele, csak a kicsikét féltette. Annak pedig nem lett semmi baja, mert épen akkor egy nyájas képű fiu ért hozzájuk, akinek ernyője volt s aki így szólt:

— Jajkicsike, nagyon meg fog ázni!

Jőjjön ide az ernyőm alá, majd haza kísérem.

És elkísérte Évikét a kapuig. Ott aztán meg sem várta, hogy az öreg dada megköszönje szivességét, hanem gyorsan odább ment. Évike pedig azóta mindig leste, hogy valahol megpillanthassa kedves barátját, ki oly szives volt hozzá. Egyszer-kétszer látta is az ablakból, amint az utcánkon végig sétált, ráismert és megmutatta nekünk és a mamánknak is, ki így messziről is megszerette az ismeretlen fiut, mert igen csinos, komoly, de nyájas képű fiu volt, illedelmesen járt.

— Látszik, hogy jól nevelt, derék uri fiu, mondá a mama. Szeretném, ha ilyen pajtása volna.

Minthogy azonban nem tudtuk, ki csoda és nem is ejthettük módját, hogy találkozzunk vele, hát nem is lehetett a

pajtásunk. Annál inkább megörültünk, mikor Évike most ismét ráismert. Mi is láttuk, de csak egy pillanatra. Nagyon sok ember járt az utcán s Evike jó barátja mihamar eltűnt a sokaságban.

Mentünk tehát tovább. Egy utcasarkon apácska megállt, hogy valami hirdetést elolvasson, mely ott ki volt ragasztva. Szidike s Évike előre mentek, de Szidike mihamar észrevette, hogy apa és Ödön elmaradtak. Hátra fordult és látta, hogy olvasnak valamit. Persze, rögtön kíváncsi lett, neki is tudnia kell, mi az. Oda szaladt s Évike magára maradt.

(Folytatása következik.)

FURCSA VILÁG

vagy

Vad Laczi kalandjai szárazon és vizen, légben, égben és mindenfelében.

— Mesés história számos képpel. —

(Folytatás.)

SOHA sem próbáltam ugyan, de tökéletesen elhiszem, ha Laczi barátunk mondja, hogy kocsiban ülni kényelmesebb, mint gyikocska hátán. De hát ugy okoskodott, hogyha más nincs, ez is jó. Nem szabad válogatónak lenni, kivált ha nincs miben.

— Azután így most már legalább bizonyosan haza jutok, mondá magában. Ugy-e, gyik-paripám, haza viszel egyenesen?

— Én egyenesen haza megyek, meg nem állok odáig, felelé a gyik.

— Így már jól van, akkor hát csak menjünk szaporán!

Mentek is oly szaporán, amint csak a gyikocska győzte. Hegyen-völgyön szágul-

dottak végig. Laczi bizony nem tudta, miféle országokon keresztül. De ez nem baj, az ember nem tudhatja, micsoda országok vannak a világ végéig.

Laczi tehát a legjobbat remélte, mikor paripája egyszerre megszólalt:

— No, én már itthon vagyok.

Nem volt ott se ház, se tanya, csak egy nagy víz és Laczi épen törni akarta a fejét, hogy mit gondol a gyikocska. De nem maradt rá ideje, mert a következő pillanatban a gyikocska Laczival együtt lesurrant a vízbe és ott hirtelen lemerült a mélységbe.

— Ohó! Hohó! Hát ez micsoda? kiáltá Laczi ijedten. Így nem alkudtunk én nem itt vagyok itthon.

De ezt ugyan hiában mondta; ármányos paripája már messze uszkált valahol, nem is hallotta. Akárki is eliheti, hogy Laczinak ez a dolog egy csöppet sem volt inyére.

— Ez még rosszabb, mint az előbbieik. Eddig legalább szárazon maradtam,

ha nem tetszett az alkalmatosság. Most itt mindjárt megfulok. Még talán jobb lett volna gyalog indulni. Ha bele fulok ebbe a nagy vízbe, hol kapnak egy másik Vad Laczit? Tudom, hogy sajnálni fognak.

Régi dolog azonban, hogy rossz pénz nem vész el. Az a nagy víz szerencsére olyan sűrű sós tengervíz volt, hogy Laczi nem merült benne alá. Csak vergődött, kapálózott, mignem egyszerre azt érezte, hogy a kabátjánál fogva megragadja valami. A mint felpillantott, látta, hogy egy óriási gólya halászat a parton, az

vetette ki a horgot és ő beleakadt a horogba. De hamarjában nem tudta, örüljön-e ennek a szerencsének vagy búsuljon?

— Ha kihuz a partra, az jó lesz; de ha azért huz ki, hogy megegyen valami kövér hal helyett, az nem lesz nagyon mulatságos, gondolá.

De hát megint nem válogathatott, ki akar-e jutni a partra, vagy sem, mert a halász-gólya nem kérdezte, hanem szaporán kiemelte s közben ilyformát mondott:

— No, ez jó falat lesz, ilyen nehéz halat még nem fogtam. Elég lesz két napra az egész familiámnak.

Alig is birta kiemelni. Laczi pedig ugyancsak kapálózott, mert amint a gólya okoskodását hallotta, már jobb szeretett volna a vízben maradni.

A gólya, amint kiemelte zsákmányát, egy ideig ott lebegtette maga előtt és fürkészőleg nézegette, Látszott, hogy

nagyon meg van lepve és nem igen tetszik neki, amit lát.

— No már ez furcsa! Ilyen halat még soha sem fogtam. Hiszen ennek keze-lába van, a fején meg haja nőtt.

— Persze, hogy nőtt, szólalt meg Laczi. Csak nem lehetek kopasz!

— Micsoda? Hát hogy mersz beszélni? Nem tudod, hogy a halnak nem szabad beszélni?

— De én nem vagyok hal, hanem Vad Laczi, hát nekem szabad.

— Vad Laczi vagy? Ilyennek még nem hallottam a hírét. Na legalább ezt is

megkóstolom, már csak a hireért is, hogy tudjam, milyen az ize.

Ez a biztatás nem igen tetszett Laczinak, de hamarjában semmit sem tehetett, mert még mindig ott fityegett a horgon a levegőben. De már azt még sem szeretette volna, ha ez az éhes gólya beleharap és lekapja éles csőrével a fülét vagy az orrát. Itt most fortélyosnak kell lenni, másképp ki nem menekül a bajból. Azért hát így szólt:

— Csak kóstolj belém, gólya barátom. Majd megbánod.

— Már mért bálnám meg?

— Mert bicska van a zsebemben, azt előveszem és mikor bent leszek a torokodban, végig hasítom a nyakadat. Fogadom, soha sem nyelsz több halat.

Ezt meg már a gólya nem szeretette. Inkább leeresztette Laczit a földre, és alkudozni kezdett vele, mert Laczi rögtön elővette a bicskát és villogtatta a veszedelmes szerszámot.

— Hm, ez nem tetszik nekem, szólt a gólya. Ezzel csakugyan elvághatod a nyakamat. Tudod mit? Menj innen Isten hírével.

— Mennék is én, csak ez a bolond nagy víz ne volna az utamban!

— Ha csak az a baj, mindjárt lesz itt hajó.

Alig mondta ezt, már ott termett egy bárka. De mivel a part mellett sekély volt a víz, Laczi nem tudta, hogy menjen bele.

— Várj no, besegitelek. Leszek emelő daru.

A halász horog még benne volt a Laczi kabátjában. Egyszerre csak azt látta Laczi, hogy a gólya átváltozik hosz-

szu »daru«-vá (emelő ruddá,) minők a kikötőkben szoktak a víz partján lenni. Őt

pedig a horognál fogva újra fölemelte és kiszodorintotta a víz fölé. Megint ott függött ég és víz között. Ez nem volt kényelmes egy csöppet sem.

— Csak bele ne pottyantson a vízbe, aggódék Laczi. Ha ilyen magasról esem le, még alámerülök ebbe a sós lébe. Talán jobb lett volna, ha mindjárt neki megyek a bicskával ennek a gólyának.

Szerencsére a gólya nem hallotta meg, mit dörmög Laczi, s nem állott rajta boszút, hanem tartotta szépen a levegőben. Ezalatt a hajó közelebb jött, a menyire csak jöhetett a parthoz. Végre olyan közel jutott, hogy épen Laczi alatt állt.

Ekkor a gólya-daru lassan leeresztette és Laczi minden baj nélkül talpra állt a hajó fedélzetén.

— Már így nem bánom, mondá. Látom, hogy mégis emberséges gólya vagy, nem sajnálom, hogy el nem vágтам a nyakadat.

— Szép köszönet lett volna azért, hogy kihalásztalak a vízből.

— Semmi köszönet. Nem jóságból tetted, hanem prédát kerestél. Most pedig félsz, azért tettél a hajóra.

— Jól van no, csak menj odább. És vissza ne jőjj ide azzal a bicskával.

Laczi nem is késlekedett, hanem rögtön hozzá látott, hogy elvitorlásszék. Bejárta a hajója minden zugát. Nem volt ott rajta kívül senki.

— Ez jó is, nem is, gondolá. Valami sokat nem értek a hajós mesterségből, jobb szeretném, ha más valaki kormányozná a hajót. De ha más nincs, magam leszek kapitány is, kormányos is.

Talált a hajón olyan ruhát, minőt a hajósok viselnek, felöltötte és nagyon ráfért, mert ugyancsak hűvös szellő fujdogált a tengeren. Aztán oda állt a kormánykerékhez és kormányozta a hajót, mely

gyorsan siklott tova a vizen. Ez már tetszett Laczinak.

— Mégis most jártam legjobban. Most a magam ura vagyok, nem kell félnem, hogy ledob a szárnyas paripa, vagy beszalad velem a bolondos gyík a vízbe. A hajónak arra kell mennie, a merre én kormányozom.

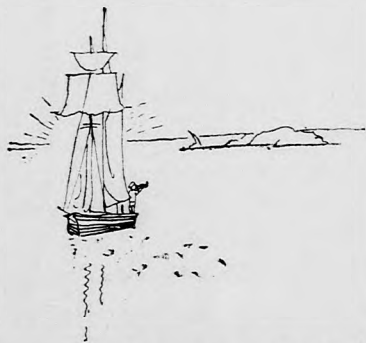
Ez nagyon szép volt és Laczi egy ideig meg is volt vele elégedve. Hanem mikor már jó ideig hajókázott, úgy találta, hogy mégis van egy kis bökkenő a dologban.

— Nagyon szép ez, de azt szeretném tudni, hová hajókázok? Jobbra kell-e mennem vagy balra, vagy egyenesen?

Hiába nézegetett szét, nem látott egyebet, mint vizet, tengert. Most már aztán hogy tudhassa, merre jut haza? Lassanként már nem is azon töprengött, hogy haza jut-e, hanem hogy egyáltalában kijut-e valahová.

— Az a furfangos gólya bizony még kifogott rajtam. Itt vagyok a hajón és nem tudok hová hajózni. Ha sokáig itt bolyongok, még éhen veszek a tenger közepén. Már ugy is oly rég nem ettem, hogy alig is emlékszem, milyen az evés. Utoljára még le is szokom róla. Csak már valami kis földet látnék, akár csak akkorát is, mint a tenyerem. Rögtön itt hagynám ezt a haszontalan hajót.

Épen amint ezt mondta, nem igen messzire egy kis szigetet pillantott meg

a tengerben. Mindjárt arra fordította hajóját.

— Nem valami nagy darab föld, nem is látok rajta se fát, se házat, de mégis csak jobb lesz, ha szárazon leszek.

A sziget egészen közel látszott és mégsem jutott egyhamar hozzá. Mintha az is odább uszott volt volna.

— Kitelik tőle ebben a fura világban, gondolá Laczi. De az én hajóm talán csak gyorsabb, majd csak utolérem.

Jó ideig kergette a szigetet s néha már egészen közel jutott, néha meg messzire elmaradt tőle. Nem csodálkozott már Laczi semmin s mivel már annyi bajból szerencsésen kimenekedett, most sem vesztette el bátorságát. Jól is tette, mert nagy sokára végre mégis elérte a szigetet. Főlkapta a horgonyt és kivetette a partra, aztán maga is egy hatalmas ugrással kiugrott a szárazra.

— No, csakhogy megint föld van a talpam alatt. Most már nem félek a Herkópátértől sem. Majd csak módját ejtem, hogy megéljek ezen a puszta szigeten is. Olvastam én már effélet s ha másnak sikerült, mért ne sikerülne nekem is?

Legelőször is körül akart nézni a szigeten. Nagyon puha járás esett rajta

akár csak valami jó vastag szőnyegen, szinte belesüppedt a lába. Laczi lehajolt és megtapogatta a földet.

— Hm! Ez is furcsa. Itt fű helyett szőr nő ki a földből.

Azután mihamar még furcsábbat tapasztalt s ez már megint nem tetszett neki. A sziget újra mozogni kezdett. De ez még nem lett volna baj! — hanem változtatta is az alakját s hol egészen sima mező volt, hol meg olyan csupa dombokká alakult, úgy hogy Laczi alig tudott meg-

állani s bukácsolva majd lepottyant a vízbe. Csak nézte, nézegette s mihamar rossz sejtelmé támadt.

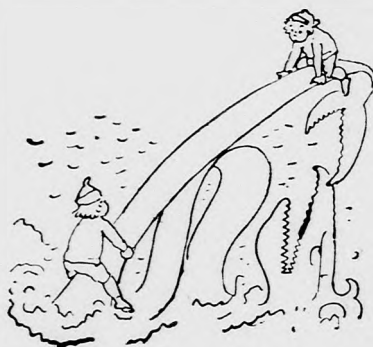
— Mi a tatár! Hiszen ez nem sziget, hanem valami tengeri óriás szörnyetegnek a háta. Ide nem épen jó helyre jutottam. Ha eszébe jut lemerülni a víz alá, megint bejutok a sós lébe. Inkább visszamegyek a hajómra, ott legalább bátorságban vagyok.

Igen ám, de a hajó messze volt. A tengeri szörnyeteg kinyújtózkodott

vagy félmérföldnyi hosszúságra. De Laczi nem tágitott s megindult a hajója felé. Egyszerre azonban a szörnyeteg fölnyitotta egyik csápját, melynek hatalmas rák-olló volt a végén.

— Ohó! Ha ezzel megfog, össze aprít. Csakhogy meg nem fogsz ám, barátocskám. Tudom én azt, hogy kell az effélével bánni.

Megkapta a csápot az ollón fölül s belekapaszkodott. De ekkor az magasra emelkedett, mint valami himbáló deszka s a mint Laczi jól belefogódzva, szétnézett, a tulsó végén egy másik fiut látott,

a ki lenyomta a hintát. Ezt pedig nagyon jól tette, mert eközben a szörnyeteg fölnyújtotta a fejét és Laczi épen belepottyant ha leesik.

— Le ne eressz! kiáltá ismeretlen pajtásának.

— Dehogy eresztelek. Hisz épen azért ültem erre a végére, hogy be ne kaphasson a szörnyeteg. Sajnáltnám régi jó pajtásomat.

— Nini, hisz ez Rontó Pali! Hát te hogy kerülsz ide?

— Majd elmondom egyszer, ha rá érünk. De most ereszd el magadat, röplni fogsz egy nagyot aztán jó helyre jutsz.

Laczi szót fogadott, pajtása pedig nagyot zökentett a hintán, úgy hogy Laczi mint a lapda fölrepült. Szinte belekábult, akkorát röplött s csak arra eszmélt föl, mikor ugyancsak odaütődött valamihez. Megtapogatta, szétnézett s örömmel látta, hogy most csakugyan szárazföldre jutott.

Közel a parthoz puha fübe esett s látta amint a szörnyeteg mérgesen odább uszik.

— Szerencsés utazást! kiáltá utána. Remélem, a Rontó Pali pajtásom is kimenekült valahová. Talán itt van közel.

Föltápáskodott és megindult. Szerette volna megtalálni pajtását, mert ketten mégis jobban boldogulhatnak ebben a fölfordult országban. Járt, kelt jobbra balra, de pajtását nem találta sehol. Már egészen belefáradt a sok keresésbe.

Mikor már nem birták a lábai, lefeküdt egy bokor alá és fáradtan elszunyadt.

Nem is látta, hogy a környékbeli lakosság: tücsök ur, szöcske bácsi mind oda

gyül köréje és bámulja. Mert hát ebben a országban még soha sem láttak olyan furcsa lényt, mint a vizről ide röpült Vad Laczi. Találgatták, mi lehet, ki lehet, de nem tudták kitalálni.

(Folytása következik.)

ITATÓ FELÉ.

(Képpel a czimlapon.)

— *LOVÁSZ* bácsi, hová megy?

»*Megyek a patakra.*«

— *Mit csinál ott a vizen?*

»*Iszik a lovacska.*«

— *Vigyen, kérem, engem is!*

»*Nem félsz, kis leányom?*«

— *Lóháton már ültem én!*

»*Jöszte no, nem bánom.*«

— *Koczogtassa a lovát!*

»*Biztos vagy-e rajta?*«

— *Hogy ne volnék? Hisz erős*

Lovász bácsi karja!

PÓRUL JÁRT RAVASZSÁG.

— Állatmese. —

MEGÉHEZETT róka koma és törte a fejét, hol szerezzen valami jó harapni valót.

— A vadászat nagyon fáradságos, aztán ki tudja, találok-e valami kedvemre való prédát. Azok a haszontalan nyulak úgy futnak, hogy ritkán bírok egyet-egyet utó lélni... legfeljebb valami hitvány kis mezei egeret foghatok.

Egér-pecsenyére pedig most nem volt egy csöpp vágyódása sem.

— Van ott a majorban sok jó kövér liba, kacska, most is kint legelésznek a ház mögötti réten. Az volna ám az én fogamra való! Csak az a goromba kutya ne járna kelne mindig ott közel! Egyszer már majd nyakon csipett. De azért megpróbálok. Hátha épen most másfelé jár?

Meg is indult, de nem volt szerencséje. Alig hogy kiért a bokrok közül, nem messzire megpillantotta a hatalmas kutyát.

— Ez már boszantó! dörmögé, de most már csak azért sem tágitok. Arra való a ravaszság, hogy kifogjunk az ellenében.

A kutya is észrevette a rókát s rögtön nagy mérgesen morogva közeledett. Nem kis csodálkozására azonban a róka nem futott el.

— Elhordd magadat erről a tájról, rivalt rá a kutya, mert széttépem a bundádat!

— Azt bizony nagyon igazságtalanul tennéd, kivált épen most, felelé a róka nagyon szeliden.

— Épen most? Persze, hogy épen most nagyon megérdemled, hogy rögtön szét tépjelek. Azt hiszed, nem tudom, miért ólálkodol itt a baromfiak körül?

— Nem is láttam, hogy baromfi van itt közel... csakugyan, amott vannak. No, nem törődöm velök, nem is azért jöttem, hanem téged akarlak fölkeresni.

— Engemet? Már azt szeretném tudni, mi dolgod van velem.

— Igen nagy. Azt szeretném, ha már egyszer békét kötnénk. Lásd, mi ugy szegről végről atyafiak vagyunk s az nem szép, hogy ellenségeskedünk.

— Nem én rajtam mulik. Ti gonosz rablók vagytok, nekem pedig kötelességem megvédeni gazdám jószágát.

— Nagyon természetes. Én is ezt mondtam a pajtásaimnak. Tudod, vagyunk itt a közel erdőben rókák többen is. Én megmagyaráztam nekik, hogy ideje lesz abba hagyni eddigi szokásainkat, mert nagyon rossz hirbe keveredtünk. Be is látták mindnyájan és fogadták, hogy soha sem bántanak többé csirkét, libát, kacsát, aztán megbiztak, hivjalak el téged a gyűlésünkbe, ott ünnepiesen megigérjük neked, hogy ezentul nem adunk okot panaszra. Így aztán békességben élhetünk.

— Nem igen hiszek én neked, róka koma. De hát nem bánom, elmegyek veled. Ha aztán nem tartjátok meg a szavakat, majd megbánja a bundátok, ott téplek szét, a hol utamba akadtok.

Együtt mentek az erdőbe s egy kis barlanghoz értek.

— Itt lesz a gyűlés, szólta a róka. Várj csak egy kicsit, mindjárt össze hívom az atyafiakat.

A kutya leheveredett, a róka pedig távozott. És a mig távozott, gunyosan örvendezett.

— Ostoba eb! Várhatsz! Mire észreveszed, hogy rászedtelek, kényelmesen megkaparintok egy jó kövér kacsát.

Terve sikerült is. A kutya nem volt a baromfiak közelében s a róka a legkövérebb kacsát ragadva el, visszasietett az erdőbe, de persze nem a barlanghoz, a hová a kutyát bolondította. Amint zsákmányával az erdőbe ért, találkozott egy vén róka atyafival.

— Ejnye de jó kövér falatra tettél szert? Hogy juthattál hozzá, mikor az a hatalmas kutya őrzi? szólt irigykedve a vén róka.

— Elbolondítottam a kutyát, elcsaltam amoda a barlanghoz, hogy ott mi majd mindnyájan össze jövünk és megfogadjuk neki, hogy soha sem eszünk többé liba- vagy kacsá pecsenyét. Elhitte az ostoba, bizonyosan még most is ott vár. Én pedig azalatt kényelmesen hoztam magamnak jó ebédet. Most csak valami jó rejteket keresek, hogy a kutya rám ne találjon, ha megunja a várást.

— Oh, azt nem nehéz találni. Amott a mély árokban rád nem talál.

— Igazad van, oda megyek.

Oda indult, a vén róka pedig ravaszul dörmögé:

— Csakhogy enyém lesz ám mindjárt az a kövér falat, öcsikém.

És ment egyenesen a barlanghoz s ott megmagyarázta a kutyának, hogy szedte rá az a másik róka, aki most már talán hozzá is fogott a lakmározáshoz amott a mély árokban.

Persze nagy haragra lobbant a hűségese kutya.

— Dej szen azt ugyan nem eszi végig a gonosz!

Rohant a megjelölt hely felé s ott a ravasz róka csakugyan már éppen hozzákészült, hogy a kacsát megegye. De bezzeg elmúlt minden étvágya, mikor a kutyát rettentő haraggal közeledni látta. Ott hagyta a prédát és futásnak eredt. A vén róka pedig, aki a kutya után sompolygott, elégedetten mondá:

— Így ni! Most én szépen megehetem a jó falatot, mig ők kergetőznek.

Csakhogy nem kergetőztek sokáig, mert a bős kutya mihamar utoltérte a rókát és agyonmarta. Mikor ezzel végzett, így okoskodott:

— Mos már legalább haza viszem az elrabolt kacsát, hadd lássa a gazdám, hogy igyekeztem jóvá tenni a hibámat.

Ment vissza ama helyre, a hol a préda maradt. Hát ott látta, amint a másik, a vén róka javában lakmározik.

— Oh te vén gonosz, hát ezért vezettél nyomra? Magad akartál ravaszul prédához jutni? No megállj, te sem teszed többször.

S hirtelen rárohant a vén rókára, ki a mohó evésben egyébre sem ügyelt. Most már futott volna, de későn volt. A hatalmas kutya torkon ragadta és széttépte.

— Most már haza mehetek, szólt a hü eb. Ravaszkodtak, rá is szedtek, de megadták az árát. Elfeledték, hogy nincsen olyan fufang, mely előbb-utóbb ki ne derülne s haszon helyett vesztere ne válnék a ravaszkodónak!

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXXV. köt. 15-dik számában közölt betűrejtvény megfejtése:

a
é r c z
a r a t ó
a r a n y o z ó
A r a n y J á n o s
K o m á r o m
h a n g y a
b o r
s.

Helyesen fejtették meg: Adler Irén, Paula és Margit, Böhm testvérek, Tisza Lajos, Váczy Mariska, Etlényi István és János, Henneberg Margit, Schubert Anna, Kremnitzky Emilia, Ajkay Valéria, Vida Ilonka, Mariska és László, Márkus Irma és Olga, Krausz Imre, John Gyula, Spitzer Ernő, Hay Sándor, Schwartz Áron, Weisz Miksa, Halm Olga, Lasz gallner Elza és Nóra, Schaar Elemér, Uferbach Gizella, Schweiger Józsi, Szöllősy János és Gábor, Weidlich Irma, Reichlin Róza, Steiner Etelka és Pál, Lászlófalvy E. Margit és Árpád, Pribék Anti, Goldner Jenő és József, Fried Margit és Sándor, Hajnal Ilona, Buttersmidt Károly, Minczér Gyula, Freund Regina, Szűsz Andor és Oszkár, Margalit Tilda és Jenő, Pirnitzer Ida és Kornélia, Muraközy Gizella, Kenessey Nelli, Dörögdi Antal, Freund Jenő, Hertzka Ágnes és Róbert, b. Fekete Edit, Ilona és Aladár.

*

A »Kis Lap« XXXV. köt. 14-dik számában közölt rejtvények megfejtését még beküldték: Halm Olga, Lasz gallner Elza és Nóra. Muraközy Gizella.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Simkó Béla. Ugy van, amint gondolod: a »Kis Lap« olvasói már sok ezer forinttal járultak hozzá több jótékony célhoz. Adakoztak árvák, éhező gyermekek, tűz- és vízkárvallottak stb. részére. Az én kis olvasóim jótékonyágának legszebb két emléke azonban az a kis bölcső, melyet a »Bölcsőde« nevű felebaráti intézetben, — s az az ágyacska, melyet a magyar királyfi nejének, Stefánia főherczeg asszonynak nevére nevezett »Szegény gyermek-kórházban« 1000 forinttal alapított. Reményem, hogy a »K. L.« karácsonyi számában bemutatatom egy a bölcsőnek, mint az ágyacskának hü rajzát. —

Hahn Olga. Ha idején küldted is be a megfejtést, az mégis ott vesztetett valahol a postán, amire, sajnós! számos esetem van. — Szakáll Aurora. Sejttem, hogy ez a teneved, bátor tisztán így olvasható az: Szakáll Amrora. Még a saját neved leírásában is két hibát ejtesz. Igyekezzél szabatos írásra. Nem kell ide bűvös erő, csak egy kis jóakarát. — Hay Sándor. Vizsgálatod szép sikerén én is örülök, valamint ügyes levelednek. — Weisz Bora és Miksa. Ha a lapon »Forgó bácsi« van megnevezve, erre a névre illik hozzám intézni a levelet. — Ruttersmidt Károly. Ha az előfizetésed ideje óta maradtak el számaid, azokat a kiadó-hivatalnál reklamáld, még pedig az esedékes nap multával azonnal. Ha a nyári vagy tavalyi évfolyamokat akarod megszerezni, hogy a folyó elbeszélések elejét is olvashassad: szintén csak a kiadó-hivatalhoz kell fordulnod és ez, amennyiben fülös példányokkal rendelkezhetik, a lapon megolvasható föltételek mellett szívesen szolgál. A »K. L.« nagyobb elbeszélései (azok t. i. a melyeket első helyen közlök) rendszeren fél-félévig folynak. — Ujváry Aladár. Írásod biztos vonásain meg sem látszik, hogy csak mostanában lábadoztál fel hosszas betegségből. Reményem, nem csalódom, ha soraid ép voltából a magad épességét olvasom ki. Legbiztosabban pénteken déltáját (1—2. körül) találsz a szerkesztői műhelyben. Szívesen látlak. Még csak annyit, hogy a helyi póstabélyeg nem 2, hanem 3 kr. — Margalit Tilda és Jenő. A rejtvény ügyes és annak idején sorát ejtem. — Freund Jenő. Kéréseddel a kiadó-hivatalhoz járulj. Ha van módjában, segíteni fog bajodon. — Árkövy Rikárd. Szeretem, hogy hegedülni tanulsz. A lélek nemesítésének egyik főszköze a zene, mely, mint a római költő mondja: »enyhíti a vad erkölcsöt.« Persze, hogy valamennyi zene szerszám között legkényesebb a vonós hangszer. Rettentő hallgatni a nyirettyű első kísérleteit. Roszabb a foghuzásnál. De azután, ha kitarással valamire vitted, annál jutalmazóbb. — Ehrenfeld Gizella. Soraid meghatottak. Siketnémának születni nagy szerencsétlenség. Annál inkább áldjuk a tudományt, a tanítók szeretetét és hűségét, a jó emberek bőkezűségét, mely a sorsnak e csapását megenyhíti. Szép írásodból, jól megszerkesztett soraidból örömmel értettem meg, hogy mesterséges uton szerzett beszélő képességed felényire szállítja le sorsod súlyát, s mert folyton tanulsz, mind könnyebben fogod hordani. Üdvözöllek.

BÜNTETÉS.

S. M. és Z. A. rojtos; — B. P. poczás levele nem jó tekintetbe.

F. b.

Felölös szerkesztő: **Forgó bácsi**. Kiadó hivatal: Budapest, Ferencziek tere 3-ik sz., Athenaeum épület.

Nyomatja a kiadó tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.